

Tristan en Isolde

Een tragisch liefdesverhaal

Door een toverdrank worden Tristan en Isolde verliefd op elkaar. Maar Isolde moet trouwen met de koning en Tristan vertrekt naar het buitenland om Isolde te vergeten. Maar dat loopt rampzalig af...

Het verhaal van Tristan en Isolde speelt zich af in de Middeleeuwen. Meer dan 1000 jaar geleden. Tristan...

Tristan: "Heeft er iemand mij geroepen? "

Verteller: "Woonde in Cornwall. Zijn oom Mark was er koning. Cornwall was al jaren in oorlog met Ierland, het land waar prinses Isolde woonde."

Isolde: "Ik ben Isolde."

Verteller: "Isolde was de wondermooie dochter van de koning van Ierland. "

Op een dag liet koning Mark Tristan bij zich roepen.

Mark: "Om die ellendige oorlog met Ierland te doen stoppen, heb ik besloten met prinses Isolde te trouwen. Ik wil dat je mijn bruid voor mij gaat halen in Ierland."

Verteller: "Tristan nam eten en drinken mee en vertrok in een zeilboot voor een lange reis naar het verre Ierland."

Tristan: "In Dublins fair city, where the girls are so pretty... Lalalalalalala..."

Verteller: "In Ierland legde hij aan de koning het doel van zijn reis uit."

Tristan: "Koning Mark wil met uw dochter trouwen sire."

Verteller: "De koning van Ierland vond het een schitterend idee."

Koningin: "Maar ze kent koning Mark niet..."

Verteller: "De koningin, die alles afwist van kruidendrankjes gaf de meid van Isolde een toverdrank mee."

Koningin: "Zorg ervoor dat ze dit samen drinken. Dan zullen ze tot na hun dood verliefd zijn op elkaar."

Verteller: "Samen vertrokken, ze op de reis die hen terug naar huis moest brengen. Maar wat gebeurde er onderweg?"

Isolde: "Ik verga van de dorst."

Tristan: "Hier heb ik wat drinken".

Isolde: "Lekker..."

Meid: "Wat hebben jullie gedaan! Dat is een toverdrank. Zij die er samen van drinken, zullen elkaar voor eeuwig beminnen."

Verteller: "Van die dag af waren Tristan en Isolde voor altijd verliefd op elkaar."

Isolde ligt in Tristans armen op de boot.

Isolde: "Wat hou ik van je."

Tristan: "Onze liefde kan niet zijn. Je wordt de bruid van koning Mark."

Verteller: "Maar hun liefde was te sterk. Ze verstopten zich in een kapelletje diep in het bos. Op een ochtend vond koning Mark de twee geliefden. Ze lagen vredig te slapen."

Knecht: "Ga je hen niet doden, sire?"

Mark: "Ik kan het niet. Zij zien er zo onschuldig uit. Hoe komt het toch dat ze zoveel houden van elkaar? "

Verteller: "Koning Mark verwisselde zijn zwaard met dat van Tristan, en schoof zijn ring over Isolde's vinger."

Mark: "Als ze wakker worden, zullen ze begrijpen dat ik hun vergeven heb."

Verteller: "Toen Tristan en Isolde wakker werden, merkten ze meteen wat er gebeurd was."

Tristan: "Koning Mark is hier geweest. Dit is zijn zwaard."

Isolde: "Dit is zijn ring."

Verteller: "Ze hadden spijt van hun bedrog. En Tristan vertrok naar een ver land waar niets hem zou herinneren aan koning Mark en aan zijn geliefde Isolde."

Isolde besloot naar het paleis van koning Mark te gaan."

Verteller: "Jaren en jaren gingen voorbij. Tristan trouwde in zijn nieuwe land met een andere vrouw, waar hij niet van hield. Hij dacht dat Isolde hem vergeten was..."

Tristan: "Wat mis ik mijn lieve Isolde."

Isolde: "Wat mis ik Tristan."

Verteller: "Op een dag raakte Tristan gewond tijdens een gevecht. Hij was er erg aan toe alleen Isolde kon hem genezen, want zij kende, net als haar moeder de kracht van kruiden."

Tristan: "Stuur een schip over zee om Isolde te gaan halen. Zeg de kapitein dat hij witte zeilen hijst als hij terugkeert met haar; maar laat zwart de zeilen zijn als Isolde me nooit meer wil zien."

Verteller: "Tristan lag ziek in bed toen het schip met witte zeilen aan de horizon verscheen."

Tristan: "Is het schip nog niet in zicht?"

Verteller: "Toen vertelde de jaloerse vrouw van Tristan een gruwelijke leugen."

Vrouw: "Het schip vaart met zwarte zeilen."

Verteller: "Tristan dacht dat Isolde hem vergeten was, en stortte zich op zijn zwaard."

Tristan: "Dan wil ik niet meer leven. AAAAGH!"

Verteller: "Wat later vond Isolde hem. "

Isolde: "Lieve Tristan, hoe kon je aan me twijfelen?"

Verteller: "Haar verdriet was zo groot, dat ze van liefde en pijn stierf aan zijn zij."

Koning Mark begreep hoe groot hun liefde was geweest; hij liet hun dode lichamen naar zijn koninkrijk verscheppen, en in het kapelletje waar ze samen woonden en hun liefde deelden, liet hij ze begraven. Op hun graf groeit sindsdien een struik met de mooiste bloemen op.